

P o s u d e k
diplomové práce
Barbary Kramarzové
Polská poezie a její překladatelé
ve Slovanském přehledu v letech 1899–1930
(PRAHA FF UK 2006, 67 stran + 8 stran příloh)

Diplomantka Barbara Kramarzová si zvolila zajímavé a méně prozkoumané téma, kterým je polská poezie a její překladatelé v jednom z nejvýznamnějších časopisů věnovaných slovanské problematice. Autorka se omezila na dobu od vzniku Slovanského přehledu do roku 1930. Čtenář si snadno povšimne, že chybí dostatečné vysvětlení, proč právě rok 1930 byl zvolen jako konečné datum výzkumu.

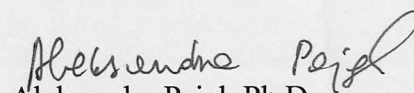
Autorka svou práci rozdělila do 9 základních částí, některé jsou dále členěny na menší celky. První část shrnuje problematiku časopisů se slovanskou tematikou do vzniku Slovanského přehledu, diplomantka zde s velikou sympatií sleduje hlavně činnost E. Jelínka. Následuje pak kapitola věnovaná samotnému periodiku a jeho zakladateli Adolfu Černému. V dalších kapitolách je prezentován ohlas polské literární tvorby v českém prostředí v období od druhé poloviny 19. století do třicátých let 20. století (v úvodu autorka uvádí informaci, že prozkoumá období do dvacátých let). Je třeba poznamenat, že autorka zde má určité potíže se zpracováním množství údajů, např. zbytečně opakuje některá fakta. Jistým překvapením pro čtenáře je název 5. kapitoly, který zní „Problematika překladu z češtiny do polštiny od konce národního obrození do třicátých let 20. století“. Obsah ovšem většinou přináší rozbor polských překladů do češtiny (Puchmajer, Jungmann, Sládek a další), což souvisí s tematikou práce. Teprve v 6. kapitole (s. 42) se diplomantka dostává ke stěžejní části diplomové práce, což vzbuzuje dojem narušení proporcí. B. Kramarzová analyzuje činnost Františka Kvapila, Adolfa Černého, Jaromíra Boreckého, Pavly Maternové a dalších méně významných překladatelů. Většinou postupuje podle schématu, který je možné popsat následovně: podrobný životopis, dále přehled překladů, hodnocení. Sice si v úvodu přečteme slib, že se „práce zaměřuje rovněž na styl a techniku překladu“, zdá se však, že se tato problematika nachází na okraji badatelských zájmů diplomantky. V 7. kapitole o rozsahu 1,5 strany autorka hodnotí dobu od konce první světové války do roku 1930, což by si zasloužilo více pozornosti. Hlavní část práce uzavírá zvláštní kapitola o poezii kašubské, která byla podle autorky silně ovlivněna polskou literaturou. Zdá se, že by B. Kramarzová měla svůj názor

více odůvodnit, případně odkázat na nejnovější odbornou literaturu. Za hlavní částí následuje polské resumé, bibliografie, seznam zkratk a přílohy.

Je třeba upozornit, že zvolené téma je komplikované, proto je také nutné ocenit snahu danou problematiku komplexně zpracovat. Hlavního cíle, kterým je podle diplomantky „charakterizovat překlady z polské poezie v letech 1899–1930“, se autorce podařilo dosáhnout, i když se práce občas možná stává spíše východiskem pro další výzkum. Přesto jako průvodce po studiu např. recepce polské poezie může být velice zajímavou pomůckou. Rovněž z formálního hlediska Barbara Kramarzová splnila kritéria pro sepsání odborné práce. Setkáváme se sice s ojedinělými překlepy a gramatickými chybami, ty však nemají větší vliv na celkový pozitivní dojem. V budoucnu by se měla autorka vyhnout potížím, které se občas vyskytly při skloňování polských příjmení. Pro magistru polské filologie by to neměl být problém. Malou připomínku si zaslouží také poznámka, kterou uvádí autorka na s. 34, když hodnotí polské autory B. Leśmiana a L. Staffa jako méně známé než J. Kasprowicze nebo K. Przerwu-Tetmajera, což může být pro české čtenáře nemající podobný přehled o polské literatuře zavádějící.

Kvalitu práce lze ohodnotit jako velmi dobrou. Dobrá byla i míra samostatnosti a originality při zpracování tématu. Kladně lze ohodnotit i celkovou úpravu. Ocenění si zaslouží doprovodný ilustrační materiál. Práci doporučuji k obhajobě.

Praha 11. 9. 2006

Aleksandra Pająk Ph.D.